

[Ninn-Hansen.]

Vedrørende det spørgsmål, det ærede medlem hr. Horn rejste om min stilling til ungdomskommissionen, kan jeg sige, at jeg på intet tidspunkt har været medlem af ungdomskommissionen, og med hensyn til det øvrige, det ærede medlem sagde, kender jeg intet til, at der skulle være nogen uoverensstemmelse mellem Konservativ Ungdoms standpunkt og mit.

Til slut vil jeg gerne takke den højtærede undervisningsminister for det tilsagn, den højtærede minister gav om at undersøge enhver mulighed for at give de folkelige oplysningsforbund så stærk en stilling som muligt. Det glæder mig, at den højtærede minister er enig med mig i dette spørgsmål. Jeg tror, at vi på dette som forhåbentlig også på andre områder i udvalget kan få et godt medarbejderskab med hensyn til lovforslagets endelige udformning.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Mine bemærkninger til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen havde deres udgangspunkt i det ærede medlems udtalelse om, at man ikke kunne forvente det konservative partis tilslutning til en snarlig gennemførelse af lovforslaget; men det kunne ikke falde mig ind at hænge mig i et enkelt ord, når det ærede medlem siger, at det var egentlig ikke meningen, og derfor tager jeg til efterretning, hvad det ærede medlem nu sagde. Med den smukke og venlige og forstående måde, det ærede medlem iøvrigt tog sagen på, kunne det slet ikke falde mig ind at ville lægge noget i det ærede medlems udtalelser, som han ikke selv ønsker skal ligge deri, så det spørgsmål skal ikke skille os. Når det ærede medlem siger, at han med stor interesse lytter til, hvad der bliver sagt ovre i Middelfart, glæder det mig naturligvis. Jeg håber så også, at det ærede medlems indstilling i skole-spørgsmål vil blive yderligere forstående, efterhånden som vi arbejder med disse problemer.

Når jeg henvendte disse bemærkninger til det konservative parti, var det i og for sig ikke for at bebrejde partiet, at man tager et andet standpunkt nu, end partiets repræsentant i kommissionen tog. Jeg har kun fastslået som noget rent faktisk, at det ærede medlem hr. Carsten Raft var det konservative partis repræsentant i kommis-

sionen og gav tilslutning til lovforslaget, som det foreligger her. Jeg mener, at det er ethvert partis og ethvert medlems ret at tage et andet standpunkt, hvis man skønner, at det standpunkt, man tidligere havde indtaget, ikke var rigtigt. Det skal jeg ingenting indvende imod. Jeg spurgte blot om en forklaring, og det synes jeg egentlig ikke kan siges at være ubegrundet, når man i sin tid underskrev kommissionsbetænkningen og det konservative parti så bagefter tager et helt andet standpunkt på vigtige områder.

Men det, som er hovedsagen i spørgsmålet, og som alle er enige om er hovedsagen, er: hvordan kan vi lægge tingene tilrette, således at de unge, der går ud af skolen i 14 års alderen, kan bevare en tilknytning til undervisningen, til noget, som kan hjælpe dem personlig og som kan være dem til støtte i deres udvikling? Hvordan er det muligt at fastholde en vis forbindelse med det, vi gerne vil give børnene i skolen, når de fra skolen kommer ud i barskheden i det praktiske erhvervsliv? Det er det store problem, og jeg skal ikke skjule, at det gjorde et stærkt indtryk på mig, da vi i kommissionen havde besøg af en kyndig mand, der netop beskæftigede sig med denne overgangstid, som må forekomme de allerfleste at være altfor voldsom og brat for mange unge, og som medfører, at mange af dem lider skibbrud. Det er derfor, det interesserer mig, om det er muligt at finde en kombination, hvorved man kan bevare en vis tilknytning til undervisningen samtidig med, at disse børn i den vanskelige alder, 14—15 år, begynder at arbejde ude i erhvervslivet, og det er derfor, det interesserer mig, hvis der er kommuner, der vil gøre et forsøg på dette område.

Jeg går ikke med til dette forsøg, fordi jeg på forhånd er tilhænger af det 8. skoleår. Jeg sagde udtrykkeligt, at jeg ikke tror på værdien af en fortsat almindelig skoleundervisning, som den ville fremgå af en forlængelse af undervisningspligten til det 15. år. Jeg tror ikke, det ville være godt; jeg er imod den obligatoriske undervisning efter det 14. år, men det, der her er tale om, er, om man kan finde frem til en løsning af spørgsmålet om en blidere overgang fra skolen til det praktiske arbejde, og hvis man vil gøre forsøget, synes jeg ikke, man kan finde mere frie vilkår at gøre det på,